

megérti és becsüli a különböző arisztokratikus tulajdonságokat. Ilyen *Müller-Freienfels*, a neves német pszichológus és szociológus, aki legújabb könyvében «Tagebuch eines Psychologen» egy fejezetet szentel az arisztokratikus gondolkodás megértetésének. Nálunk a tudósoknak ezt az objektív fajtáját *Szekfü Gyula* képviseli, aki már meg tudta magát szabadítani a multszázadi jelszavaktól és a magyar történelemben rámutatott főurainknak nemcsak hibáira, hanem erényeire is.

Ha ennek a rövid idő alatt lefolyó változásnak, amely alatt a kinevetett arisztokratából szinte ideál lett, az okait keressük, semmi esetre sem találjuk meg az arisztokráciában magában. A «felső tízezer» maradt olyan, amilyen volt, legfeljebb rovására változott, mert jobban visszavonult a közügyektől. E változás oka a támadó polgári osztály harci kedvének és önbizalmának csökkenése. Ma mindent újraértékelnek, amit a feltörekvő polgárság lerombolt, vagy le akart rombolni: középkort, vallást — arisztokráciát. Bár megmenthetné ez az «újraértékelés» a régi világ valódi értékeit.

Fábián István.

A SEMMI DALA.

*Én vagyok a zene, mely néma,
A sugár, amely láthatatlan,
Mesék hőse, aki sosem volt,
Bár ismered ezer alakban.*

*Elhallgatott vallomás vagyok
Félénk szerelmes íjjú ajkán.
Vagyok álom, mely félig elszállt,
Bár még előtted vibrál tarkán.*

*Félbeszakított ihlet vagyok
Öreg költő fáradt agyában,
Remekmű, mely sohasem készült el,
Szépség, nem létező, hibátlan,
— Mint szívárvány az éjszakában.*

Kiss Ernő.